

Den ottende er af de syv – nummer tre

Daniel To

Jeff Pippenger

2023-09-17

Det spørgsmål, vi vil søge at afklare i denne artikel, er, hvordan den første omtale af bibelprofetiens riger i Daniels andet kapitel stemmer overens med den sidste omtale af bibelprofetiens riger i Åbenbaringen sytten. Jeg agter at rejse nogle spørgsmål om, hvad der faktisk identificeres i Nebukadnezars billedstøtte og pionerernes standpunkt, nemlig at deres historie repræsenterede det tidspunkt, hvor stenen ville ramme billedstøttens fødder.

Søster White påpeger, at vi var nået til det punkt, hvor „Guds hellige værk er fremstillet ved billedstøttens fødder, hvori jernet var blandet med det lerede ler“, hvilket hun videre beskriver som „sammenblandingen af kirkepolitik og statskunst“.

„Vi er kommet til en tid, hvor Guds hellige værk fremstilles ved billedstøttens fødder, i hvilke jernet var blandet med det lerede ler. Gud har et folk, et udvalgt folk, hvis dømmekraft må helliggøres, og som ikke må blive vanhellige ved at lægge træ, hø og strå på grundvolden. Hver sjæl, som er loyal mod Guds bud, vil se, at det særprægede kendetegn ved vor tro er sabbatten på den syvende dag. Hvis regeringen ville ære sabbatten, således som Gud har befalet, ville den stå i Guds styrke og til forsvar for den tro, som én gang er overgivet til de hellige. Men statsmænd vil opretholde den uægte sabbat og vil sammenblende deres religiøse tro med iagttagelsen af dette pavedømmets barn, idet de sætter den over den sabbat, som Herren har helliget og velsignet og afsondret, for at mennesket skal holde den hellig, som et tegn mellem Ham og Hans folk gennem tusind slægtled. Sammenblandingen af kirkepolitik og statspolitik fremstilles ved jernet og leret. Denne forening svækker al kirkernes kraft. Denne udrustning af kirken med statens magt vil medføre onde følger. Mennesker har næsten overskredet grænsen for Guds langmodighed. De har investeret deres styrke i politik og har forenet sig med pavedømmet. Men tiden vil komme, da Gud vil straffe dem, som har sat Hans lov ud af kraft, og deres onde værk vil falde tilbage på dem selv.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, bind 4, 1168.

Den tid, som vi er kommet til, hvor Guds hellige værk sammenblandes med kirkepolitik og statskunst, er en beskrivelse af en fremadskridende tidsperiode. Hun siger, at sammenblandingen „svækker al kirkernes kraft“, og at den „vil medføre onde følger“, og at „den tid vil komme, da Gud vil straffe dem, som har gjort hans lov ugyldig.“

Sammenblandingen af kirke og stat, som svækker kirkernes magt, er en beskrivelse af menigheden i Pergamos, hvor foreningen af kirkepolitik og statskunst repræsenterede det frafald, som går forud for åbenbaringen af syndens menneske. Pergamos og kejseren, som symboliserer kompromiset mellem kristendom og afgudsdyrkelse, finder sted i det fjerde rige i Daniels Bog kapitel to. Dette kompromis er i Daniels Bog kapitel to fremstillet ved brugen af ordet »ler«.

Du, o konge, skuede, og se, et stort billede. Dette store billede, hvis glans var overordentlig, stod foran dig; og dets skikkelse var frygtindgydende. Dette billedes hoved var af fint guld, dets bryst og dets arme af sølv, dets bug og dets hofter af kobber, dets ben af jern, dets fødder dels af jern og dels af ler. Du skuede, indtil en sten blev løsrevet uden hænder, og den ramte billedet på dets fødder, som var af jern og ler, og knuste dem. Daniel 2:31–34.

Efterhånden som Daniels tydning fortsætter, er det ikke længere »ler«, men det blev urent eller »dyndet ler«.

Og fordi du så fødderne og tæerne, dels af pottemagerler og dels af jern, skal riget være delt; men der skal være i det noget af jernets styrke, eftersom du så jernet blandet med fugtigt ler. Daniel 2:41.

Det rene ler, som var Pottemagerens ler, forandres til mudret ler. Gud er den guddommelige Pottemager, og hans værk er aldrig mudret.

Men nu, Herre, du er vor fader; vi er leret, og du er vor pottemager; og vi er alle din hånds værk. Esajas 64:8.

I det hedenske Roms historie var menigheden i Smyrna rent ler. I Pergamos' historie, som er det fjerde rige i Daniel 2, forvandles leret til ler blandet med dynd. Det, som først i teksten blot omtales som „ler“ og derefter som „pottemagerler“, bliver til „ler blandet med dynd“, efterhånden som fortolkningen fortsætter. Pergamos er det sted, hvor denne forandring blev fuldbyrdet for at berede vejen for Thyatira, eller det pavelige Rom. Forvandlingen fra „ler“ til „ler blandet med dynd“ er det frafald, som bereder vejen for Thyatira, og som Paulus i Andet Thessalonikerbrev betegner som „frafaldet først“.

Milleritterne kunne ikke se længere end til Roms fjerde rige og forventede, at Kristi andet komme ville være den næste profetiske begivenhed, for stenen, som rammer billedstøttens fødder, repræsenterer det andet komme. Men oprettede Kristus et rige i 1798? Han kom ganske vist ind i Det Allerhelligste den 22. oktober 1844 for at modtage et rige, men blev det oprettet på det tidspunkt?

Svaret på det første af disse to spørgsmål er, at Kristus ikke oprettede sit evige rige i 1798. Svaret på det andet spørgsmål, om Kristus oprettede sit evige rige den 22. oktober 1844, er ligeledes nej.

Blev der oprettet et rige på det hedenske Roms tid? Jeg spørger om dette, fordi pionererne forstod det fjerde rige som både hedensk og paveligt Rom, hvilket identificerer 1798 som afslutningen på det fjerde rige, når Kristus vil oprette et evigt rige. Men Johannes' Åbenbaring identificerer fire riger, som følger efter det hedenske Rom.

Hvis det fjerde jernrige i Daniel 2 blot repræsenterer det hedenske Rom, hvor Konstantins kompromis fremstilles ved, at leret bliver til mudret ler, oprettede Kristus da et rige i den historie? Svaret er ja. På korset, som er Pergamos' historie, ikke Thyatiras, grundfæstede Kristus sit „nådes“ rige. Et evigt rige blev oprettet ved korset, og dette riges trone er et forbillede på en trone, der bliver oprettet under sildigregnen. Denne sildigregnstrone repræsenterer hans „herligheds“ rige.

Den kundgørelse, som var blevet fremført af disciplene i Herrens navn, var i enhver henseende korrekt, og de begivenheder, som den pegede på, fandt allerede da sted. »Tiden er fuldkommet, Guds rige er kommet nær,« havde deres budskab lydt. Ved udløbet af »tiden« — de niogtres uger i Daniel 9, som skulle nå frem til Messias, »den Salvede« — havde Kristus modtaget Åndens salvelse efter sin dåb ved Johannes i Jordan. Og det »Guds rige«, som de havde forkyndt var kommet nær, blev grundlagt ved Kristi død. Dette rige var ikke, som de var blevet lært at tro, et jordisk imperium. Det var heller ikke det fremtidige, udødelige rige, som skal oprettes, når »riget og herredømmet og storheden over rigerne under hele himmelen skal gives til den Højstes helliges folk;« det evige rige, hvor »alle magter skal tjene og adlyde ham.« Daniel 7:27. Som udtrykket bruges i Bibelen, anvendes betegnelsen »Guds rige« om både nådens rige og herlighedens rige. Nådens rige fremstilles af Paulus i Brevet til Hebræerne. Efter at have peget på Kristus, den medlidende mellemmand, som »har medynk med vore skrøbeligheder,« siger apostlen: »Lad os derfor med frimodighed træde frem for nådens trone, for at vi kan få barmhjertighed og finde nåde.« Hebræerne 4:15, 16. Nådens trone repræsenterer nådens rige; for eksistensen af en trone forudsætter eksistensen af et rige. I mange af sine lignelser bruger Kristus udtrykket »Himmeriget« til at betegne den guddommelige nådes virke i menneskers hjerter.

Således repræsenterer herlighedens trone herlighedens rige; og dette rige omtales i Frelserens ord: »Når Menneskesønnen kommer i sin herlighed og alle de hellige engle med ham, da skal han sidde på sin herligheds trone; og foran ham skal alle folkeslag samles.« Mattæus 25,31.32. Dette rige hører endnu fremtiden til. Det skal ikke oprettes før Kristi andet komme.

„Nåderiget blev indstiftet umiddelbart efter menneskets fald, da en plan blev udtænkt til forløsning af den skyldige slægt. Det eksisterede da i Guds forsæt og ved hans løfte; og ved tro kunne mennesker blive dets undersåtter. Dog blev det ikke faktisk oprettet før Kristi død. Selv efter at have påbegyndt sin jordiske mission kunne Frelseren, trættet af menneskenes stiv sind og utaknemmelighed, have trukket sig tilbage fra Golgatas offer. I Getsemane skælvede lidelsens kalk i hans hånd. Han kunne selv da have tørret blodsveden af sin pande og have overladt den skyldige slægt til at omkomme i deres misgerning. Havde han gjort dette, kunne der ikke have været nogen forløsning for faldne mennesker. Men da Frelseren opgav sit liv og med sit sidste åndedrag råbte: 'Det er fuldbragt,' da blev opfyldelsen af frelsesplanen sikret. Løftet om frelse, givet til det syndige par i Eden, blev stadfæstet. Nåderiget, som forud havde eksisteret ved Guds løfte, blev da oprettet.” Den store strid, 347.

Kristus oprettede et evigt rige i den profetiske historie om det hedenske Rom, ikke ved afslutningen af det pavelige Rom. Han opretter også sit herligheds rige ved sit andet komme, hvilket indbefatter historien om den sildige regn, når islams fire vinde slippes løs.

„Den sene regn kommer over dem, der er rene — alle vil da modtage det som tidligere.“

”Når de fire engle slipper taget, vil Kristus oprette sit rige. Ingen modtager den sildige regn undtagen dem, som gør alt, hvad de kan. Kristus ville hjælpe os. Alle kunne sejre ved Guds nåde, gennem Jesu blod. Hele himlen er interesseret i værket. Engle er interesserede.” Spalding and Magan, 3.

Når de fire vinde slippes løs, opretter Kristus sit rige. Både den sildige regn og løsningen af de fire vinde repræsenterer fremadskridende begivenheder, og ingen af dem repræsenterer et bestemt tidspunkt. De fire vinde repræsenterer islam.

„Engle holder de fire vinde tilbage, fremstillet som en vred hest, der søger at bryde løs og storme hen over hele jordens overflade, mens den bringer ødelæggelse og død i sit spor.

„Skal vi sove på selve randen af den evige verden? Skal vi være sløve og kolde og døde? Åh, om vi dog i vore menigheder måtte have Guds Ånd og ånde indblæst i Hans folk, så de kunne stå på deres fødder og leve. Vi behøver at se, at vejen er smal, og porten trang. Men når vi går ind gennem den trange port, er dens vidde uden grænse.“ Manuscript Releases, bind 20, 217.

Englene holder Islams vrede hest tilbage, som søger at bryde løs og bringe død og ødelæggelse i sit spor, i den tidsperiode hvor Guds Ånd indblæses i Guds folk. Da står de på deres fødder og lever. Før Ånden blev indblæst i dem, er Guds folk døde, for Åndens ånde får dem til at rejse sig og leve. Når Søster White siger, at vi nu er nået til en tid, hvor billedstøttens fødder, som er blandet med jern og leret ler, repræsenterer foreningen af kirke og stat, var udgydelsen af sileregn endnu i fremtiden.

”Den sildige regn skal falde over Guds folk. En mægtig engel skal komme ned fra himlen, og hele jorden skal oplyses af hans herlighed.” Review and Herald, 21. april 1891.

Der er to røster i Åbenbaringen atten.

"Da Jesus begyndte sin offentlige tjeneste, rensede Han Templet for dets vanhelligende besmittelse. Blandt de sidste handlinger i Hans tjeneste var den anden renselse af Templet. Således gives der i det sidste værk til verdens advarsel to særskilte kald til menighederne." Selected Messages, bind 2, s. 118.

Den første røst er et vækkelsesråb til Guds folk; den anden røst er vækkelsesråbet til Guds andre børn, som stadig er i Babylon.

„Der er en verden, som ligger i ondskab, i bedrag og vildfarelse, i selve dødens skygge, — sovende, sovende. Hvem føler sjælekval til at vække dem? Hvilken røst kan nå dem? Mit sind føres frem til fremtiden, når signalet vil blive givet: ‘Se, brudgommen kommer; gå ud for at møde Ham.’ Men nogle vil have udsat at skaffe den olie, som skal fylde deres lamper på ny, og for sent vil de opdage, at karakteren, som olien repræsenterer, ikke kan overføres.” Bible Echo, 4. maj 1896.

I dette afsnit blev der stillet to spørgsmål. Hvem er i sjælekval for at vække dem? Hvilken røst kan nå dem?

Den „røst“, som vækker verden, er den anden røst i Åbenbaringen atten, som kalder Guds anden hjord ud af Babylon. Både Guds folk og verden behøver at blive vækket ved Midnatsråbet, som ganske enkelt er et andet symbol på sildigregnen.

Havde milleritterne ret i at fastslå, at Kristus i det fjerde riges dage ville oprette et evigt rige? Ja.

Han grundfæstede sit „nådes“ rige ved korset, hvilket skete under historien om det fjerde rige i Bibelens profeti. Dette rige var det hedenske Rom. Er frafaldet, som går forud for menigheden Thyatira, repræsenteret i Daniel 2? Ja, for leret, som repræsenterer Guds folk, forandredes fra ler til dyndet ler. Hvor er da Thyatira i billedstøtten? Eller er det overhovedet i billedstøtten? Det er repræsenteret i billedstøtten, og Nebukadnezar kaster lys over dette forhold, da han i Daniels fjerde kapitel når højden af sin stolte arrogance.

Kongen tog til orde og sagde: Er dette ikke det store Babylon, som jeg har bygget til kongerigets hus ved min magts styrke og til ære for min herlighed? Daniel 4:30.

Lige forud for Nebukadnezars dom på to tusind fem hundrede og tyve dage, hvor han levede som et af markens dyr, udviste han sin stolthed ved at stille spørgsmålet, om det ikke var ham, der havde bygget riget, det store Babylon? Skøgen i Åbenbaringen sytten har skrevet på sin pande: „HEMMELIGHED, DET STORE BABYLON, MODER TIL SKØGERNE OG TIL JORDENS VEDERSTYGGELIGHEDER.“ Den romerske kirke, som Søster White kalder hende, er det store Babylon. Hovedet af guld i billedstøtten repræsenterer det bogstavelige Babylon, og det repræsenterer også det åndelige Babylon, det femte rige i Bibelens profeti, som har den enestående egenskab at være den magt, der modtog et dødeligt sår. I Esajas treogtyve ville pavemagten, fremstillet som Tyrus, blive glemt i halvfjerds år som én konges dage. Det bogstavelige Babylon, repræsenteret ved Nebukadnezar, modtog også et dødeligt sår, som blev lægt, da Nebukadnezar blev forvist fra sit rige i to tusind fem hundrede og tyve dage. Det store bogstavelige Babylon var et forbillede på det store åndelige Babylon, og begge fik deres riger midlertidigt taget fra sig og derefter genoprettet. Skøgen i Åbenbaringen sytten havde ikke et bæger af sølv i sin hånd, heller ikke et kobber- eller jernbæger; hun havde et gyldent bæger.

Og kvinden var klædt i purpur og skarlagen og smykket med guld og ædelstene og perler, og i sin hånd havde hun et guldbæger fuldt af vederstyggeligheder og urenheden fra hendes utugt. Åbenbaringen 17:4.

Guld repræsenterede det bogstavelige Babylon, og det repræsenterer også det åndelige Babylon, det femte rige i Bibelens profeti, som fik et dødeligt sår i 1798, da det sjette rige i Bibelens profeti besteg tronen. Det bogstavelige Babylon i billedstøtten blev efterfulgt af et sølvrige, som bestod af to magter, mederne og perserne, og det persiske horn i Daniel otte kom sidst op og højere. Darius mederen var det første horn, og hans general, Kyros, var en perser, som til sidst skulle komme til magten efter den mediske konge Darius.

Kyros var et forbillede på Kristus, som skulle begynde processen med at befri Guds folk fra fangenskabet. Det medo-persiske rige repræsenterer det sjette rige i Bibelens profeti, hvilket er De Forenede Stater. De Forenede Stater har to horn, der repræsenterer republikanisme og protestantisme. Dareios repræsenterer det republikanske horn i De Forenede Stater, og Kyros repræsenterer protestantismens horn. Ligesom Kyros begyndte processen med at befri Guds folk, så de kunne genopbygge Jerusalem og templet, således var De Forenede Stater det land, som blev oprejst for at befri fangerne fra det åndelige Babylons fangenskab for at opføre det åndelige tempel, hvis grundvold milleritterne lagde. Det bogstavelige fangenskab i Babylon, som varede

halvfjerds år, var et forbillede på fangenskab i det åndelige Babylon i tolv hundrede og tres år. De Forenede Stater er skuldrene af sølv i Nebukadnezars billedstøtte.

Det tredje rige af kobber var Grækenland, som repræsenterer et verdensomspændende rige. Dette rige er De Forenede Nationer, som i Åbenbaringen sytten var det rige, der i 1798 endnu ikke var kommet. De ti konger i Åbenbaringen sytten er enige om at give deres rige til pavedømmet, det ottende rige, som er af de syv. De indgår denne aftale, fordi de tvinges til det af De Forenede Stater, og fordi verden bliver ødelagt af islams „fire vinde“, som slippes løs under tiden med den sene regn, der begynder at blive fuldt udgydt ved søndagsloven i De Forenede Stater.

Ved søndagsloven i De Forenede Stater opretter Gud sit „herligheds“ rige, idet Han ophøjer sit folk som et banner for at kalde Guds andre børn ud af Babylon. Således kommer protestantismens horn op sidst og er højere end det første i overensstemmelse med Medo-Persiens to horn. Når først De Forenede Nationer går med til at overgive kontrollen over verden til pavedømmet, frigives islams fire vinde, og det verdensomspændende rige konfronteres med den krigsførelse, der fulgte efter døden af Grækenlands første horn, som blev brudt af og frembragte fire horn.

Når billedstøtten når fødderne af jern (statskunst) og ler blandet med mudder (kirkelig magtudøvelse) og de ti tæer (ti konger), rammer stenen, som uden hænder er hugget ud af bjerget, billedstøttens fødder. Milleritterne var i overensstemmelse med Daniels billedstøtte, så nøjagtigt som de kunne være det ud fra deres ståsted i den profetiske historie. Men Alfa og Omega fremstiller altid enden ved begyndelsen, og de fire riger i Nebukadnezars billedstøtte repræsenterer fire bogstavelige riger, som er forbilleder på deres åndelige modstykker ved verdens ende.

Blandt historiens riger fremstår Rom som det ottende og er af de syv. I Daniel syv fremstår Rom som det ottende og er af de syv. I Daniel otte fremstår Rom som det ottende og er af de syv. I Åbenbaringen sytten fremstår Rom som det ottende og er af de syv. I Daniel to, som udgør den første omtale af bibelprofetiens riger, fremstår det moderne åndelige Rom som det ottende og er af de syv. Den første (Alfa) fremstilling af bibelprofetiens riger identificerer den sidste (Omega).

„Vi er nået til en tid, hvor Guds hellige værk fremstilles ved billedstøttens fødder, hvori jernet var blandet med det lerede ler. Gud har et folk, et udvalgt folk, hvis dømmekraft må helliges, som ikke må blive vanhelligt ved at lægge træ, hø og strå på grundvolden. Hver sjæl, som er loyal mod Guds bud, vil se, at det særkende, der adskiller vor tro, er sabbatten på den syvende dag. Hvis regeringen ville ære sabbatten, sådan som Gud har befalet, ville den stå i Guds styrke og til forsvar for den tro, som én gang blev overgivet til de hellige. Men statsmænd vil opretholde den falske sabbat og vil blande deres religiøse tro med overholdelsen af dette pavedømmets barn og sætte den over den sabbat, som Herren har helliget og velsignet og afsondret, for at mennesket skal holde den hellig, som et tegn mellem Ham og Hans folk i tusind slægtled. Sammenblandingen af kirkepolitik og statskunst fremstilles ved jernet og leret. Denne forening svækker al kirkernes magt. At udruste kirken med statens magt vil medføre onde følger. Mennesker har næsten overskredet grænsen for Guds langmodighed. De har sat deres styrke ind på politik og har forenet sig med pavedømmet. Men tiden vil komme, da Gud vil straffe dem, som har gjort Hans lov ugyldig, og deres onde værk vil falde tilbage på dem selv.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, bind 4, 1168.

Alfa og Omega har gjort den korrekte pionerforståelse af Daniel 2 „ny“.

Og han, som sad på tronen, sagde: Se, jeg gør alting nyt. Og han sagde til mig: Skriv, for disse ord er troværdige og sande. Og han sagde til mig: Det er sket. Jeg er Alfa og Omega, begyndelsen og enden. Jeg vil give den, som tørster, af livets vands kilde for intet. Åbenbaringen 21:5, 6.